

математичного інтерполаційного методу, що використовується в методах
0 = α та β виду фрактальної диференціації.

ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА

Волков С.В.

(01) Донецький національний технічний університет

Красноармійський промисловий інститут

ЗАГАЛЬНА ІНТЕРПОЛЯЦІЯ ЕРМІТА НА ОСНОВІ ВИЗНАЧНИКА ВАНДЕРМОНДА

Нехай задана $\Delta = \{x_0, x_1, \dots, x_s\}$ множина різних комплексних (або дійсних) чисел та визначена на ньому довільна неперервна разом зі своїми похідними лежка функція $f(x)$. Загальна задача інтерполяції Ерміта полягає в побудові многочлена $\Pi(x)$, що фіксує не тільки значення функції на Δ , а й довильне число послідовних похідних. Очевидно $\Pi(x)$ є розв'язком системи рівнянь

$$\Pi^{(k)}(x_k) - f^{(k)}(x_k) = 0, \quad \begin{cases} k = \overline{0, s}, \\ i_k = 0, m_k - 1. \end{cases} \quad (1)$$

Зрозуміло, що масив найпростіший випадок розв'язку (1), многочлен Лагранжа, коли $m_k \equiv 1$, та під $f^{(m_k)}(x)$ розумімо значення самої функції f випадку $m_k \equiv 2$. (1) може бути розв'язано за допомогою многочлена Ерміта. В інших випадках розв'язок (1) звичайно ускладнюється, і задачу на його відшукання називають загальним інтерполяцією Ерміта. При цьому $\Pi(x)$ називають інтерполяційним многочленом Лагранжа–Сильвестра.

Відоме загальне правило знаходження та побудови розв'язків системи (1), сенс якого є побудови, так званих, базисних многочленів $l_k(x)$, які відповідають відповідним базисним інтерполяційним властивостям: Враховуючи $l_k(x)$, можемо скласти інтерполяційний многочлен, але й структура та спосіб побудови є проміжками.

В роботі пропонується нова конструкція побудови розв'язків (1), що основана на визначнику Вандермонда.

Задумано, що система (1) має єдиний розв'язок, коли $\Pi(x)$ многочлен степені не більш за $\sum_{k=0}^s m_k - 1$.

Розв'язок (1) записуємо формально у вигляді визначника (2)

$$\Pi(x) = \begin{vmatrix} Z_0(x) & Z_1(x) & \cdots & Z_s(x) \\ (x - x_0)^{m_0} & (x - x_1)^{m_1} & \cdots & (x - x_s)^{m_s} \\ (x - x_0)^{1+m_0} & (x - x_1)^{1+m_1} & \cdots & (x - x_s)^{1+m_s} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ (x - x_0)^{s+m_0-1} & (x - x_1)^{s+m_1-1} & \cdots & (x - x_s)^{s+m_s-1} \end{vmatrix} \quad (2)$$

де $k = \overline{0, s}$, $Z_k(x)$ – многочлен з невідомими коефіцієнтами, степені

не більш за $m_k - 1$.

Для спрощення позначимо (2) як:

$$\Pi(x) = \Delta \left[Z_k(x) : (x - x_k)^{s+m_k-1} \right]_{k=0}^s. \quad (3)$$

Встановимо, що – перше, що (3) є многочлен степені не більш за $\sum_{k=0}^s m_k - 1$ і визначили. По – друге, $Z_k(x)$, $k = \overline{0, s}$ так, щоб (3) задовільняв (1) та можемо побудувати інтерполяційний многочлен Лагранжа–Сильвестра (3).

Перше з яснувати неважко. Застосовуючи теорему Лапласа, розкладемо визначник (2) за першим рядком і винесемо спільні множники з кожного алгебраїчного додавання

$$\Pi(x) = \sum_{i=0}^s (-1)^i Z_i(x) \prod_{j=0, j \neq i}^s (x - x_j)^{m_j} \Delta \left[l_i(x - x_k) \right]_{k=0}^s, \quad (4)$$

останні множники в (4) є не по інші, як визначники Вандермонда.

Отже, $\Delta \left[l_i(x - x_k) \right]_{k=0}^s = \prod_{k=0, k \neq i}^s (x_k - x_i)$ не залежить від змінної x і на

степінь $\Pi(x)$ не впливає. Враховуючи пе. масив рівності

$$\deg \Pi(x) = \max_i \left(\deg Z_i(x) + \deg \prod_{j=0, j \neq i}^s (x - x_j)^{m_j} \right) = m_i - 1 + \sum_{k=0}^s m_k = \sum_{k=0}^s m_k - 1.$$

Для відповідності $Z_k(x)$, $k = \overline{1, s}$ відімто ядро методу (3)

$$\Delta \left[1 : (x - x_k)^{s+m_k-1} \right]_{k=1}^s \text{ і введемо до розгляду допоміжну функцію (5)}$$

$$\bar{f}(x) = \frac{f(x)}{\Delta \left[1 : (x - x_k)^{s+m_k-1} \right]_{k=1}^s}. \quad (5)$$

Розглянемо різницю $\Pi(x) - f(x)$ і враховуючи (3), (5) представимо її як

$$\Pi(x) - f(x) = \Delta \left[\bar{Z}_k(x) - \bar{f} \right] : (x - x_k)^{s+m_k-1} \quad (6)$$

Невідомі $Z_k(x)$, $k = \overline{0, s}$ необхідно визначити таким, що забезпечують

$$\Pi(x) - f(x) = \sum_{k=0}^s (x - x_k)^{m_k} F(x), \quad (7)$$

де $F(x_k) \neq 0$, $k = \overline{0, s}$, що, очевидно, забезпечить (1).

Для отримання (7), необхідно, що була можливість віднести у першому рядку (6) множник $(x - x_k)^{m_k}$, що є спільним для відповідного стовпчика.

Замісто цього $Z_k(x)$ необхідно взяти як зрешаний ряд Тейлора функції (5). В цьому випадку перший рядок (6) прийме вигляд

$$\left| \begin{array}{ccc} Z_0(x) & Z_1(x) & \cdots & Z_s(x) \\ (x - x_0)^{m_0} & (x - x_1)^{m_1} & \cdots & (x - x_s)^{m_s} \\ (x - x_0)^{1+m_0} & (x - x_1)^{1+m_1} & \cdots & (x - x_s)^{1+m_s} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ (x - x_0)^{s+m_0-1} & (x - x_1)^{s+m_1-1} & \cdots & (x - x_s)^{s+m_s-1} \end{array} \right|$$

$$Z_k(x) - \bar{f} = Z_k(x) - \sum_{i=0}^{m_k-1} \frac{\bar{f}^{(i)}(x_k)}{i!} (x - x_k)^i = \frac{\bar{f}^{(m_k)}(\xi_k)}{m_k!} (x - x_k)^{m_k}. \quad (8)$$

Враховуючи (8) та (6), маємо (7), що, очевидно, є тотожним забезпеченням (1). Дійсно

$$W(x) - f(x) = \Delta \left[\frac{\bar{f}^{(m_k)}(\xi_k)}{m_k!} (x - x_k)^{m_k} ; (x - x_k)^{i+m_k-1} \right]_k^x = \prod_{k=0}^x (x - x_k)^{m_k} \Delta \left[\frac{\bar{f}^{(m_k)}(\xi_k)}{m_k!} ; (x - x_k)^{i-1} \right]$$

$$\text{звідки очевидно } W(x) - f(x) = \prod_{k=0}^x (x - x_k)^{m_k} F(x) + W^{(i_k)}(x_k) - f^{(i_k)}(x_k) = 0, \begin{cases} k = \overline{0, s}, \\ i_k = 0, m_k - 1. \end{cases}$$

Отже, (2) буде інтерполяційним многочленом Лагранжа–Сильвестра, тобто розв'язком системи (1), коли в (2) прийняти

$$Z_k(x) = \sum_{i=0}^{m_k-1} \frac{\bar{f}^{(i)}(x_k)}{i!} (x - x_k)^i. \quad (9)$$

чи то, що виконується у виразі (2) для всіх $x \in [x_0, x_s]$.

Інтерполяційний многочлен Лагранжа, який виходить з (9), називається многочленом Лагранжа–Сильвестра. Він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю. Це означає, що він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю.

Це означає, що він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю. Це означає, що він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю. Це означає, що він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю.

(c) П р а в о в и д е н и я . Якщо $\bar{f}(x) = f(x)$, тоді вираз (2) виконується.

Задумавши про те, що $\bar{f}(x) = f(x)$ виконується, можемо записати

$$(1) \quad \bar{f}(x) = f(x) \quad \forall x \in [x_0, x_s].$$

При цьому (1) виконується виключно тоді, коли $\bar{f}(x) = f(x)$ для всіх $x \in [x_0, x_s]$. Але, якщо $\bar{f}(x) = f(x)$ для всіх $x \in [x_0, x_s]$, тоді він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю. Це означає, що він має m_k+1 критичні точки, відповідно до яких він зменшується на m_k+1 одиницю.

Інтерполяційний многочлен Лагранжа–Сильвестра виконує умову (1), тоді й виконує умову (2).